

Да имъ каже, че и сѣнката ми
Биха могли съ копачки да убиятъ
Остали биха и биха ме пребили
А и мене защо искараха лудъ?
Защото азъ дѣлата на Никола
Разкриваха вредъ

Смилъ

Манолъ /..... /

Такова е човѣчеството злочесто!
Когато се преселихъ въ вѣчността
Разбрахъ свѣта и на тебъ ще го кажа:
Не току тѣй Христа на кръсть разпнаха
На клада изгориха великия Хусъ
А Компапела обесиха, за дето
Казалъ че жената човѣкъ е съ права
Свѣтътъ мой драги Смиле

е лудница. И още много жертви
Ще вземе той докато се вразуми!

Смилъ

Тогава азъ не искамъ да живѣя.

Манолъ

О, не, живѣй! Това ще чу отъ мене
Иди следъ тѣхъ и всичко имъ кажи
Тѣй може би на сто единъ поне
Ще поумней. И тѣй свѣта полека
Но сигурно ще найде правдата.

/Сѣнката изчезва/

Смилъ

Не съмъ ли бе това що видѣхъ, чухъ?

Е П И Л О Г Ъ.

/Постановкана на пролога. Той продължава/

Баба Гана. Приказката за Манолова мостъ
Както я знамъ - така ви я разказвахъ
За младитѣ тя е една поука
За старитѣ - все една утѣхи

Гарчо Скачо

А и за менъ - тя е утѣха сладка
Азъ искамъ майсторъ, бако, да стана